

Səhər tezdən telefonun səsi otağa yayıldı. Ev sahibi dəstəyi götürdü:

- Bəli, eşidirəm.
- Salam, sabahınız xeyir.
- Salam. Kimdi?

- Hərbi hissədəndi. Mübariz evə gəlibmi?

- Yox. Evə niyə gəlməli idi?
- Gecə yarısı hissədən çıxıb, kimsəyə bir söz deməyib. Özü ilə çoxlu silah da götürüb.

- Oğul mənimdi, yaxşı tanıyıram. Cəbhə xəttinə gedin.

Arvadı: - Kimnən danışdın bu vaxt, Ağakərim?

- Ağakərimdən səs çıxmadı.
- Desənə, mən də bilim.

Ağakərim arvadından uzaqlaşmağa çalışdı. Oğul anası rahatsız halda onun arxasınca addımladı:

- Mən Mübarizin anasıyam! Mən bilməməliyəmmi? Bəlkə Mübarizdən xəbər var?

- Mübariz gecə vaxtı hissədən çıxıb.
- Hara?
- Deməyib.

Ananın halı dəyişdi:

- Mübarizi itirdik, - deyərək əllərini üzünə qoydu, gözləri yaşardı, - onun məktubunu oxuyandan bəri ürəyim səkəkədə idi.

Rahatsızlıq keçirdiyini gizlətmək istəyən ata:

- Səhər çağı ağzını xeyirliyə açsana, ay Şamama, Mübarizə heç nə olmaz, - sərət səslə deyərək arvadından uzaqlaşdı.

Gərək Mübarizin hərbi xidmətə yenedən qayıtmasına razı olmayaydıq. Qulluğunu, necə deyirlər, can-başla yerinə yetirmişdi, özü də Daxili Qoşunların Xüsusi Təyinatlı bölümündə. Qısa müddətdə çavuş rütbəsi aldı, tərxis olundu. Böyük oğlandı, iyirmi iki yaşı var. Evlənen, ailə-uşaq sahibi olan vaxtıydı. Gərək atası "yox" deyirdi, "qəti yox" deyirdi. Mübarizə başlayanda gedərdi, heç kim də saxlamazdı. Bu fikirlər ananın əlini işdən soyutdu.

Hərbi xidmətə qayıtdıqda gizirlik kursunda oxudu. Ehtiyat hərbi hissədə xidmətə göndərildi. Komandanlığa ərizə yazdı ki, Qarabağa, cəbhə bölgəsinə yollanılınsın. Tərtirin Çaylı kəndi yaxınlığında xidmətə keçdi, Şiştəpə ərazisinə. Onun yeri məhz bura idi, özü belə düşünürdü. Xidmət gərgin keçirdi. Təkcə işğalçı erməni ordu hissəsiylə üz-üzə dayandıqlarına görə yox. Onun boş vaxtı demək olar ki, olmurdu. Əvvəllər işlətdiyi silah növlərindən istifadəni təkmilləşdirir, digər silahlardan atəş açmağı öyrənir, sevdiyi boksla ciddi məşq edirdi. Namaz qılmasının vaxtını ötürürdü. Torpaqlarımızın düşmən işğalından azad olması üçün Allaha dualar edirdi. Düşməne layiqli zərbə vurmaq, kəndlərimizi camaatımıza qaytarmaq haqda düşünürdü.

Onun aramsız məşğulluğunu görəndə döyüş yoldaşı Tural: - Hərdən fasilə elə, canına yazığın gəlsin, Mübariz, - ona tövsiyə etdi.

- Öncə torparlarımızı qaçqınlarımıza, köçkünlərimizə qaytarmalıyıq. Xocalı soyqırımında işgəncələrlə öldürülənlərimizin, Şuşada, Kəlbəcərdə, Laçında, Ağdamda vəhşicəsinə qırıqlarının, anabacılarımızın qisasını bu vicdansız daşnaklardan almalıyıq. Karl Marks adlı bir nəhəng adam olub, bilmirəm, eşitməmişəm, ya yox. O yazıb ki, yaşamaq və qazanc xatirinə öz arvadlarını başqa xalqların kişilərinə satan ilk millət ermənilər olub. Bilirsənmi?

- İnternetdə oxumuşam, - yoldaşı cavab verdi.

- Bax, belə namussuzlar, şərəfsizlər özgə qadınlara da abırsızcasına yanaşırlar, bu erməni xislətində, təbiətindəndi. Belələrinin bizimkilərə qarşı törətdiklərinə göz yummağımızsa düzgün olmazdı. Tanınmışlardan kimsə deyib ki,

cinayətkar cəzalandırılmasa yenə istədiyini törəder.

- Biz hazırıq, əmr gözləyirik. Hücumumuza tab gətirə bilməyəcəklər, daşnaklar...

Mübariz onun sözünü yarımcıq kəsdi: - Bunu bilən qara qüvvələr əmr verməyə qoymurlar. Odur ki, əmr gözləmək çox çəkdir. Mənsə gözləməyəcəm. İnşa Allah, mütləq gedib düşməndən qisas alacam!

GİZİR MÜBARİZİN MƏKTUBU

(Sənədli hekayə)

Mübariz çox məşq edir, tək-tənha olur, düşüncəli görünürdü. Sanki nəyisə özlüyündə ölçüb biçirdi.

Hərbi xidmət dövründə də, tərxis olunduqda da ermənilər haqda çox oxuyurdu. Haylar Balkan yarımadasının Fessaliya vilayətindəndi. Daim xəyanətdən, yalandan əl çəkməyən haylar oradan qovulublar. Beləcə basa-basa diyardıyər gəzməyə məcbur olublar. Bu haqda qədim yunanlar yazıb. Gəlib çıxıblar torpaqlarımıza. Sonra da haray çəkiblər ki, bəs bu torpaqlar onlara ulu babalarından qalıb. Oxuduqlarını Turala söyləyən Mübariz soruşdu:

- Bilirsənmi?

- Əlbəttə, bilirəm, - Tural əminliklə dedi, - mən də oxumuşam, internetdə onlar haqda nələr yazmırlar. Yaxşı, mən gedim, işim var, hələlik.

Son vaxtlar Mübarizi özünə qapılmış görmək çoxlarını rahatsız eləyirdi. O, hərbi hissədəkilərin çoxlarının sevimlisi idi. Haqsızlığı, ədalətsizliyi xoşlamayan gizir eyni zamanda özünə və əsgərlərə qarşı da tələbkər idi.

Onu görəndə əsgər Mübarizə hərbi salam verərək:

- Necəsən, qardaş, - soruşdu.

Gizir Mübariz başının ağır hərəkəti ilə əl müsbət cavab verdi.

- Hər şey düzələcək, çox fikir eləmə, - deyərək əsgər ona canıyananlıq göstərdi, - gec-tezi var. Biz daim hazırlaşırıq. Üçlük ölkələr də çalışır, onlar da nəşə edirlər.

- Hə, elədi, onlar artıq nəşə edirlər. Gəl birgə baxaq, bəs nə edirlər? Hər biri güclüdü, amma güclərindən ədaləti bərpa etmək, işğalçı cəzalandırmaq əvəzinə deyirlər ki, biz ermənilərlə öz aramızda danışıb razılığa gəlməliyik. Özlərisə bundan daha çox fayda götürməyə çalışırlar. Ermənilərdən qonşuya xəyanət törətmək məqsədilə istifadə edirlər. Bizinsə olanlarımızı əlimizdən almağa, bizə silah-sursat satmaqla. Onlara belə vəziyyətdə vaxtın uzadılması sərfəlidir. Ümid Allahımıza, bir də özümüzə. Mən belə anlayıram. Allahımıza dualar etməliyik, özümüzə hərəkətə

keçməliyik. Torpaqlarımızı geri almalıyıq, qaçqınlarımızı, köçkünlərimizi evçiklərinə qaytarmalıyıq.

Əsgər gizirdən eşitdiklərindən təsirləndi. Nəşə deməyə söz tapmadı. Düşüncəli halda yoluna davam etdi. Xeyli aralananda dönüb ehtiram dolu baxışlarıyla Mübarizə baxdı.

Axşam cəbhə yoldaşı Rəşad onun yanına gələndə o, namaz qılırdı. Rəşad gözlədi. Mübariz ona yaxınlaşıb dedi:

- Sənə ürəyimdən keçəni açım, biz səngərdə namaz qılmaq Böyük Allaha xoş gedər. Bu nankorların payını verməkdə bizə daha böyük kömək olar.

Gəlişinin səbəbini Rəşad söylədikdən sonra onlar qulluqdan, əsgərlərin döyüş ruhundan, hərbi texnikanın gücündən xeyli söhbət elədi.

İki min onuncu ilin iyunu idi. Ayın on səkkizi, isti gecə. Düşmən tərəfdən atılan mermilərin uğultusu atəşkəsi pozdu... Hamı yataqda ikən, Mübariz müxtəlif silah növlərindən götürüb hərbi hissədən sakitcə çıxdı. İki hərbi hissə arasındakı bir kilometrlik minalanmış neytral zonanı keçdi. Erməni işğalçılarının hərbi postunun növbə çəkən gözetçilərinə zərərsizləşdirdi. Birinci həmlədə çoxlu sayda əsgər və zabiti qırdı. Onlara atəşi dinməzəcə, sakitcəsinə açma bilmirdi. Al, bu sənə hamilə qadınlara qarşı yortduğunuz süngülərə görə... Hə, bu da sənə Şuşanı talan etdiyiniz

darığı boşaldı. Pistoletə əl atdı. Yaxınlaşmış daşnak hərbiçilərə pistoletdən atəş açdı. Gülləsi qurtardı. Düşmənlə əlbəyaxa döyüşə girməli oldu. Cəldliyinə, qolunun qüvvəsinə, atdığı təpəyin ağırlığına əmin idi. Nə vaxtdan məşq edirdi. Onun yumruğunu yeyənlər ayağa qalxmırdı. Atdığı təkəndən düşmənin sür-sümüyü çatlayırdı. O, yorulmaq nə olduğunu bilmir, onunla üz-üzə gələnlərin cəzasını verirdi. Birisi soldan gəlirdi, digəri sağdan çıxırdı, başqası öndən peyda olurdu. Hər biri də peşimançılıq çəkirdi. Nəhayət ki, kimsə durumu anlamadı. Arxaya keçdi. Arxadan tuşlanan güllələrdən Mübariz taqətini itirdi:

- Vətənsizlər, şərəfsizlər, namussuzlar... Mən tək deyiləm... Əli silah tutanlar... sabah gələcəklər... Torpaqlarımızı... azad... edəcəyik.

O gözlərini yumdu. İşğalçı ordunun zabitləri, gizirləri, çavuşları, əsgərləri toplaşmış kənardan onun meyidinə matməttəl baxırdılar. Nə qədər düşməni təkbaşına məhv eləyən bu imiş. Beləsi onlarda yoxdu. Onlar beləsi haqda kitablarda oxuyublar, filmlərdə görüblər. İlk dəfə idi ki, beləsiylə üzləşirdilər. Onun hərbi geyiminin sinəsində azərbaycanca yazılmışdı "Mübariz İbrahimov".

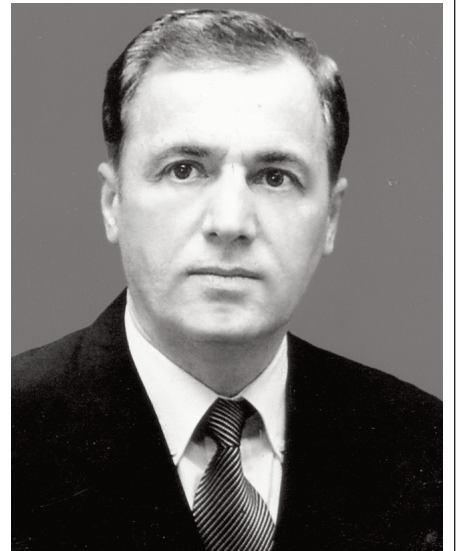
Komandir qarşısında dayanmış zırpı əsgərə onun qollarını bağlamağı əmr elədi. Əsgər yerindən tərpənmədi, meyidə yaxın durmağa cəsarət eləmədi.

Üzünü hərbiçilərə tutaraq komandir hirsli: - Sizə əmr edirəm, onun qollarını bağlayın, - çığırandan sonra bir neçə nəfər meyidə asta-asta olsa da yaxınlaşdı, qollarını bağlayıb cəld uzaqlaşdı.

Komandir diqqətlə meyidin sifətinə baxdı, hərbiçilərinə müraciət edərək:

- Siz də baxın, - dedi, - diqqətlə baxın, bu giziri yadımda saxlayın. Beş saat ərzində bizimlə savaşa aparılıb, məharətlə. Cürbəcür silahlardan atəş açılıb. Bizə qarşı bir nöqtədən avtomatla, digərindən pulemyotla atılıb. Cəld, aradı-arası kəsilmədən. Bizimlə döyüş təcrübəsi olan manqanın döyüşdüyünü düşünmüştük. Demə, bu gizir tək savaşırmış. Təkbaşına gecə yarısı minalanmış ərazini keçə bilib, gəlib bizə çatmaq üçün. Sonda, yəni gülləsi qurtaranda əlbəyaxa döyüşüb. Üst-üstə bizim yüz əlli, bəlkə də iki yüzə yaxın hərbiçimizi öldürüb. Nə qədərini də şil-küt eləyib. İnanılası deyil, amma, bu göz qabağındadı. Onun meyidinin qollarını bağlamağa belə sizin isə cəsarətiniz çatmır. Cəsarətli olmağı, igidliyi ondan öyrənin.

Sözünü bitirən komandir yuxarıya məlumat verməyə getdi. Hərbiçilərsə igidə baxırdılar.

Rəsul RƏXSANLI

Dan yeri ağarırdı. Mübariz savaşı davam etdirirdi. İşğalçı ordunun hərbiçiləri onun üstünə gəlirdi. Əmr belə idi. Mübarizi uzaqdan vurmaq mümkün deyildi. Onun avtomatının sonuncu patron